

„Az írónak az a mindene, amit írt.
Az az ő kincse, sorsa, becsülete, bélyeg-
gyűjteménye, gyümölcse, családi háza.”

E sorai jutottak eszünkbe Hornyik Miklós halálhíre megérkezésének pillanataiban. Szomorú aktualitást nyertek az idézett gondolatok. Biztatón mosolygó arcát felidézve hallani véljük, amint sajátos humorával, bárszonyos hangján óva int bennünket mindentől, ami az örök elmúlásra asszociál, mert a halálunk is az életünk része. Örkény halálára (1980) írta Miki: „Az írónak nem az a dolga, hogy eszmébe öltöztesse a valóságot. Az a dolga, hogy átvilágítsa, újrateremtve felidézze. (...) Mindnyájunk második hazája az idő; s a szokásos fordulattal hozzá kellene fűznöm: a jelentős, a jó írók valójában halhatatlanok. Önáltató hazugság minden optimista kicsengésű nekrológ. Az író meghalt, méltóképpen csak Kosztolányi búcsúztathatná el: Valami mélyen tragikus van egy igazi író halálában. Nemcsak egy ember halt, hanem még valami. Egy kedély aludt ki, egy sajátosan egyéni látás veszett el, egy világ szűnt meg örökre, mindörökre. Nincs mód pótolni.”

Hornyik Miklós hosszú, súlyos betegség után, január 12-én este hunyt el. Az író, irodalomtörténészt, szerkesztőt hatvannyolc évesen érte a halál. Szinte az utolsó pillanataig dolgozott, már tisztában volt vele, hogy életművére pontot tevő könyvének zárófejezetét írja, *Búcsú az olvasótól* címmel.

Írónk, barátunk Újvidéken született 1944. január 12-én, Hornyik János és Anika Valéria gyermekeként. Általános és középiskolai tanulmányait szülővárosában végezte, 1966-ban szerzett tanári oklevelet az Újvidéki Egyetemen.

Több munkahelyen fejtette ki alkotótevékenységét: 1966 és 1969 között a Magyar Szó munkatársa volt, 1975-ig a Képes Ifjúság hetilap főszerkesztője, 1979-ben az Újvidéki Televízió lektoraként, kulturális műsorok szerkesztőjeként, majd pedig 1986-tól a Hungarológiai Intézet tanársegédjeként dolgozott, végül 1991-től ismét az Újvidéki Te-

levízió alkalmazta a Műsorfigyelő és Közvélemény-kutató Központ tudományos munkatársaként. 1991-ben költözött Budapestre, s lett a Magyarok Világszövetsége lapjának főszerkesztője. 1993 és 1997 között a Magyar Televízió munkatársa volt. 1998-ban a *Várnegyed* című lap főszerkesztőjének tisztességét vette át, majd 1999-ben a TV2 *Színkép* című művészeti magazinjának szerkesztője lett.

Újságírói tevékenységét számos cikk, filmszalag őrzi, szellemi arculatának lenyomatát pedig több mint tíz kötet fémjelzi.

Emlékét megőrizzük, nyugodjék békében! ■

Kossa János Magyar Nyelvművelő
Egyesület és Olvasóklub

Majdnem tízezren a Mesemaronon

Rekordszámú olvasó vett részt a Hargita Megyei Hagyományőrzési Forrásközpont és a Cimborá Gyermekek Klubja szervezte Mesemaronon.

A 2009-ben útjára indított kezdeményezés idei felolvasó napjába hat ország 110 településén több mint 9000 fiatal és felnőtt kapcsolódott be. A Mesemaronon stafétáját nemcsak iskolák és óvodák, hanem nőegyletek, könyvtárak, szülők, baba-mama klubok, amatőr színjátszó társulatok, nőszövetségek, nyugdíjasklubok, sőt Belgiumban élő magyarok és magyarul tanuló hollandok is továbbadták, írta a Székelyhon hírportál.

A Mesemaratont apró ajándékkal is emlékeztetéssel tették a résztvevők számára. Mindannyian személyre szóló könyvjelzőt kaptak.

A több országra szóló egész napos felolvasás szervezői minden évben kiválasztják a magyar irodalom egy-egy jeles képviselőjét. Tavaly Jókai Mór műveiből tartottak maratont, az idén Arany János előtt tisztelegtek a költő halálának 130 évfordulója alkalmából.

Forrás: magyarhirlap.hu